

CHƯƠNG 21

Võ Lâm Ngạc Nữ

T

rằng tà hắt ánh sáng lạnh lẽo xuống Tĩnh Tâm Bình. Trên đoạn sông nước chảy rất xiết bên dưới Tĩnh Tâm Bình có một người thi triển khinh công Lăng Ba Hư Bộ ngược sông Nữ Nhi Hà vượt qua Bạch Sa Bãi.

Người đó là Hàn Tùng Linh. Chàng mặc bộ bạch y lẫn trong màu tuyết, tay cầm lấy hai cành liễu dài chừng một thước, tới đứng ở địa điểm đã xác định ngay bên dưới Tĩnh Tâm Bình đưa mắt ước lượng vách đá cao chừng bốn mươi trượng. Vách đá dựng đứng và trơn như kính. Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đã cảnh báo rằng phải có khinh công tuyệt đỉnh mới hy vọng leo lên được.

Hàn Tùng Linh quan sát một lúc lâu rồi lẩm bẩm:

- Chẳng trách gì đối phương không phòng bị mặt này. Nhờ có sự chuẩn bị trước, hy vọng sẽ thành công.

Nói xong chàng vung tay ném mấy cành liễu vào vách đá. Bằng thủ pháp tuyệt diệu, năm cành liễu cắm nhập vào vách đá thành một đường thẳng tắp lần lượt từ thấp tới cao, cách nhau chừng bảy tám trượng.

Xong việc đó chàng liền đề hơi lấy một luồng chân khí, tung mình nhảy sang một phiến đá ngay dưới chân vách núi, sau đó phi thân nhảy lên đạp chân vào cành liễu đầu tiên. Cành liễu cắm vào vách đá chỉ độ hai tấc, lại nhỏ bé mảnh mai, nhưng Hàn Tùng Linh đứng lên rất vững chãi. Cứ như thế chàng nhảy lên cành thứ hai, rồi thứ ba, thứ tư...

Chỉ sau chưa nay một khắc, Hàn Tùng Linh đã lên tới Tĩnh Tâm Bình.

Chưa kịp quan sát chung quanh, chợt nghe vang lên một giọng nói lạnh lùng của một nữ nhân:

- Người là Hàn Tùng Linh?

Chàng nhìn tới, thấy một thiếu nữ cách mình sáu bảy thước. Thiếu nữ bận thanh y, mặt như vầng trăng rằm, mày thanh như vẽ, mắt sáng long lanh, mũi thẳng môi hồng, xứng là một trang quốc sắc thiên hương!

Phía sau thiếu nữ có một ngọn núi nhỏ thấp nhân tạo với những tảng đá thấp nhỏ sắp xếp theo quy luật nào đó, chen lẫn những cây đào mai cao quá đầu người. Sau ngọn núi thấp thoáng một ngôi nhà tranh đơn sơ nhưng rất tao nhã.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không sai, tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Người quả là có bản lãnh phi thường! Đương kim võ lâm, chỉ e không có ai từ Bạch Sa Bãi vượt qua được vách đá cao bốn mươi trượng nhọn như kính đó. Một số người ắt coi người là bậc đại anh hùng!

Giọng Hàn Tùng Linh cũng lạnh không kém:

- Tại hạ không hy vọng cô nương có quan niệm như “một số người” kia.

- Ta xưa nay luôn ác cảm với hạng thất phu tỏ ra mình là một anh hùng.

Hàn Tùng Linh thấy giọng lưỡi đối phương như vậy rất tức giận nhưng cố nhịn đáp:

- Chuyện trò không hợp thì nửa câu vẫn thừa. Trước hết xin hỏi cô nương có phải là Phùng Quân Nghi không?

Thiếu nữ gật đầu:

- Chính ta!

- Hàn mỗ được người ủy thác đến cứu cô nương. Nếu không còn việc gì cần ở đây nữa thì chúng ta đi!

- Cứu ta?

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương cho rằng điều đó là không cần thiết?

Thiếu nữ đáp:

- Đương nhiên là cần thiết, nhất là lúc này. Tuy nhiên ta sẽ không chịu ân huệ của người. Sau khi rời khỏi đây, cô nương sẽ giúp người cứu nhiều người khác.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương giúp Hàn mỗ cứu nhiều người khác? Ai vậy?

- Nạn nhân là kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn lừa người tới nay. Chẳng lẽ người cũng không nhận ra điều đó?

Hàn Tùng Linh càng kinh ngạc nhìn cô ta nói:

- Cô nương chưa tiếp xúc với đối phương mà biết rõ kế hoạch của chúng như vậy, tại hạ vô cùng thán phục.

Thiếu nữ hỏi:

- Người không tin vào sự suy đoán của ta?

Hàn Tùng Linh đáp gọn:

- Tin!

Thiếu nữ nhận xét:

- Người đã đánh giá thấp năng lực của Tứ Đại Kim Cương nên mới tỏ ra điềm tĩnh như vậy.

- Có những việc mà người ta phải chấp nhận vì không tránh được. Có lo lắng cũng chẳng ích gì. Phùng cô nương nếu không còn việc gì ở đây nữa thì chúng ta đi thôi.

Phùng Quân Nghi gật đầu:

- Đi nào!

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương không mang theo đồ đạc gì cả sao?

- Ta sẽ còn trở lại nên không cần thu xếp gì. Bây giờ đi theo hướng nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nếu cô nương không cảm thấy nguy hiểm thì tại hạ sẽ đưa cô nương sang bờ đối diện Bạch Sa Bãi. Hàn mỗ nhận định chúng sẽ không phòng bị mặt bên đó.

Phùng Quân Nghi nghe nói thế không khỏi chấn động, lẩm bẩm:

- Có lẽ người không đơn giản là một vũ phu.

Hàn Tùng Linh nhìn sang bên kia sông, lạnh lùng nói:

- Cái đó tùy theo nhận xét của cô nương. Còn bây giờ trước khi rời khỏi đây

xin hủy trận đồ kia đi, kéo lát nữa tại hạ đến nay tiếp ứng bằng hữu sẽ bất tiện.

Phùng Quân Nghi biến sắc hỏi:

- Thế nào? Người dùng kế dương đông kích tây để đến cứu ta?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chút mẹo nhỏ, đối với cô nương thì có thấm vào đâu? Xin cho biết cách phá trận!

Trấn áp nổi kích động trong lòng Phùng Quân Nghi chỉ tay vào hai đồng nham thạch nói:

- Chỉ cần dọn hai đồng đá kia đi, trận đồ sẽ biến mất uy lực.

Hàn Tùng Linh nhớ kỹ hai đồng đá, tới gần thiếu nữ nói:

- Cô nương hãy đưa ống tay áo cho tại hạ!

Phùng Quân Nghi nói:

- Ta tuy không phải là nữ nhi giang hồ, nhưng cũng không phải là nữ nhân khuê các gì. Tuy nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng lúc này ngộ biến phải tòng quyền. Không cần câu thúc người cứ tự nhiên.

Nói xong đưa hai tay ra.

Hàn Tùng Linh vốn không có cảm tình với thiếu nữ lạnh lùng kiêu ngạo này, chỉ muốn xong việc mà thôi, nói:

- Không dám mạo phạm cô nương!

Dứt lời cầm hai ống tay áo cô ta.

- Cô nương chuẩn bị, tại hạ nhảy xuống đây!

- Người cứ tự nhiên!

Hàn Tùng Linh tung người nhảy lên cao hơn một trượng rồi rơi chênh chếch xuống dưới.

Phùng Quân Nghi cảm thấy một cỗ lực đạo áp sang mình, thân thể như đăng vân giá vũ, gió thổi ào ào bên tai, rơi xuống một bãi cát cuối Bạch Sa Bãi.

Mang theo một người không biết võ công, Hàn Tùng Linh vẫn không thấy khó nhọc chút nào, đáp xuống đất xong buông tay áo thiếu nữ ra nói:

- Phùng cô nương hãy đứng chờ ở đây một lát. Nguyễn tiên bối sẽ đến đây đón cô nương. Tại hạ xin cáo từ!

Phùng Quân Nghi hỏi:

- Nghĩa phụ khi nào sẽ tới đây?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Sau khi Hàn mỗ lên Tĩnh Tâm Bình Nguyễn tiên bối sẽ xuống ngay.

Phùng Quân Nghi nói:

- Trên đó ngoài Dịch Tinh Nam, Nhạc Lương và Du Long Chân Nhất ra còn có Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn. Thường Niệm Tổ có mệnh danh là Kim Trảo Vô Dịch, còn Hách Thụ Sơn có công phu Ngũ độc chưởng đều không dễ đối phó...

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Đa tạ cô nương cảnh báo.

Phùng Quân Nghi lại nói:

- Ta vẫn nhớ mình nợ một lần.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Với sự cảnh cáo của cô nương vừa rồi, như thế là hòa không ai nợ ai.

Nói xong quay người đi ngay.

Cũng bằng phương thức đó, chỉ sau năm cú nhảy, Hàn Tùng Linh như con chim lớn bay vút lên Tĩnh Tâm Bình.

Phùng Quân Nghi nhìn theo, lẩm bẩm:

- Thiên hạ bao la, không thiếu kỳ nhân quái sự. Có thể trong võ lâm không phải đều là hạng ngu muội vô tri như ta nghĩ!

Lên tới Tĩnh Tâm Bình, Hàn Tùng Linh theo lời chỉ dẫn của Phùng Quân Nghi dẹp bỏ hai đồng nham thạch, quả nhiên chẳng thấy giả sơn đào mai nhà cửa đâu, chỉ có mấy tảng đá trơ trọi, mấy cành cây cắm sơ sài và mấy cây cổ tùng mọc thưa thớt giữa bãi đất phủ tuyết bằng phẳng rộng chừng một mẫu.

Hàn Tùng Linh đi sang phía đối diện, nhanh chóng phát hiện ra một thông đạo hiểm trở dẫn xuống núi. Bước tới gần đứng sau một gốc tùng lớn hai người

ôm nhìn xuống, dưới ánh trăng âm đạm, chàng vẫn trông rõ sau một khúc ngoặt cách bảy tám trượng có năm người.

Ở đó có hai cây tùng mọc hai bên thông đạo, cách nhau vài trượng. Dưới gốc cây tùng bên tả là Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, mắt dăm dăm nhìn xuống thông đạo như đang chờ ai, sau lưng hắn có Quỷ Hỏa Nhạc Lương và Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân đành nói chuyện phiếm.

Dưới gốc tùng bên phải có hai trung niên hán tử tuổi trên dưới tứ tuần, mặt đen, người mập và thô coi như hai con gấu.

Trung niên ngồi trên tảng đá cao hơn nói to:

- Hách lão tứ! Nghe nói tiểu tử họ Hàn trí dũng kiêm toàn. Nếu hắn đoán ra kế hoạch của chúng ta, không tới nay nữa thì sao?

Trung niên hán tử kia đáp:

- Tam ca làm sao hôm nay lại trở nên hồ đồ như thế? Hãy nghĩ mà xem. Tên họ Hàn chẳng qua chỉ là tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, làm sao mưu lược bằng Tam Phật Gia chúng ta?

Trung niên nhân thứ nhất tỏ ra vẻ bi quan:

- Không hiểu tại sao hôm nay Thường mỗ cảm thấy không được tự tin cho lắm.

Hàn Tùng Linh biết hai tên đó là lão tam và lão tứ trong Tứ Đại Kim Cương Khổ Diện Kim Cương và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn.

Lão tứ hỏi:

- Vì sao?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ đáp:

- Vì sao ta không thể giải thích được, có lẽ là linh cảm.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nói:

- Không giải thích được mà mất tự tin... Xưa nay chúng ta đã thất bại bao giờ chưa? Chẳng trách gì tam ca có ngoại hiệu Khổ Diện Kim Cương nay nên đổi "Khổ Tâm" thì đúng hơn.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói:

- Ta chưa bao giờ có linh cảm như vậy. Hôm nay nên cẩn thận hơn mới được!
- Tam ca sợ phải không?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bực mình nói:

- Lão tứ! Ta nghĩ sao thì nói vậy cho mọi người đề phòng. Người thấy ta sợ ai bao giờ chưa? Mẹ nó! Hôm nay ta lại thấy trong việc này có vẻ như tà môn...

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn biết lão tam thực tế đang sợ, chẳng qua chỉ không muốn thừa nhận mà thôi.

Bất cứ sự vật vô hình nào cũng mang lực lượng siêu nhân nào đó mà nhân loại không kháng cự được. Vì thế con người đối với sự vật vô hình ít nhiều đều có sự húy kỵ.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói ra cảm giác của mình, tuy Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cố tỏ ra can đảm nhưng cũng bị nỗi sợ hãi ám ảnh.

Hai người đang nói chuyện thì chợt thấy từ dưới núi chạy lên một hắc y hán tử, tới trước hai cây cổ tùng thì dừng lại cúi mình nói:

- Khải bẩm các vị gia gia, Hàn Tùng Linh và Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân đang đến.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đứng thẳng lên hỏi:

- Chỉ có hai tên đó thôi sao? Còn Âm Hàn Sơn đâu?

Tên hán tử đáp:

- Khải bẩm thiếu chủ, nghe nói Âm Hộ Pháp đã bị Hàn Tùng Linh đánh trọng thương rồi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nhìn Dịch Tinh Nam nói:

- Thiếu chủ vừa nói cho bọn Hàn Tùng Linh có tới sáu bảy người kia cơ mà? Sao chỉ một mình hán tử tới nay?

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nhíu mày nói:

- Đúng là bọn chúng có tới sáu tên gồm Hàn Tùng Linh, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, Bạch Phong Công Chúa và hai tên nha đầu của thị. Nay có thêm Hoang Thành Cô Kiếm Yển Hành Vân thành ra bảy người cả thảy. Nhưng nay chỉ có một mình Hàn Tùng Linh tới đây, như vậy là có sự cố rồi. Chúng ta phái người đến thông báo cho tam thúc mới được.

Rồi quay sang Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân nói:

- Phiên đạo trưởng tới Bạch Vân Trang một chuyến được không?

Chân Nhất nói:

- Đương nhiên là được. Bần đạo đi đây.

Nói xong chạy xuống dốc, nhưng chỉ chốc lát đã quay lại hốt hải nói:

- Chúng tới rồi! Nhưng tiểu tử đó không phải là Hàn Tùng Linh mà là Bạch Phong Công Chúa của Âm Mộng Cốc!

Những diễn biến xảy ra quá bất ngờ khiến quần tặc trở nên hoang mang không biết nên xử trí như thế nào.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nói:

- Hãy bắt lấy nha đầu kia, sẽ dễ bề đối phó với Hàn Tùng Linh.

Nhưng nhiệm vụ của hai tên Kim Cương là không được để Phùng Quân Nghi thoát nên Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ liền phản đối:

- Không được! Hàn Tùng Linh đã dám để hai tên này xuất diện tới nay tất có bố trí chu đáo rồi. Chúng ta trước hết phải bắt lấy Phùng Quân Nghi rồi sẽ nói đến việc khác. Chân Nhất, người dẫn đường, chúng ta xông vào trận!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn tiếp lời:

- Chủ ý tam ca rất đúng! Hàn Tùng Linh hành động cẩn thận, vì thế chúng ta không được khinh suất. Lên Tinh Tâm Bình bắt nha đầu kia trước đã!

Nói xong định lao lên núi.

Hàn Tùng Linh từ sau cây cổ tùng bước ra nói:

- Hàn mỗ đã chờ các vị ở đây lâu rồi!

Bây giờ Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn mới thấy rõ đối phương đúng như lời mô tả: rất tuấn tú, mình bần bạch y, trên vai đeo một con chim anh vũ lớn lông trắng như tuyết, lưng đeo bảo kiếm tua màu hồng.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ chăm chú quan sát đối phương một lúc rồi hỏi:

- Người là Hàn Tùng Linh?

Chàng không đáp, hỏi lại:

- Các vị không ngờ Hàn mỗ đã tới nay, đúng không?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cười nhạt đáp:

- Không sai! Tiểu tử ngươi xuất hiện quả thật làm cho chúng ta có phần bất ngờ. Tuy nhiên như thế càng tốt, chúng ta khỏi mất công đi tìm.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Các vị định đi tìm Hàn mỗ thật sao?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn “Hừ” một tiếng hỏi:

- Ngươi cho rằng chúng ta không dám?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Quả thực Hàn mỗ tin như thế.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ trầm giọng:

- Hàn Tùng Linh! Ngươi cho rằng chúng ta không dám động đến ngươi?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Bây giờ hay sao?

- Chẳng lẽ ngươi còn đợi ai?

- Không phải tại hạ, mà các vị muốn kéo dài thời gian.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói biến sắc. Qua lời Hàn Tùng Linh hẳn đoán chắc chàng đã nghe hết những gì chúng vừa tranh luận với nhau.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói:

- Đúng là chúng ta bắt ngươi chờ ở đây. Cho dù ngươi không muốn nhưng lão gia có cách bắt ngươi không thể rời khỏi đây được.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Không biết các vị dùng phương pháp gì vậy?

- Ngươi đoán xem?

- Ta nghĩ ngoài cách vây công, không biết các vị còn diệu kế nào khác?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ hỏi:

- Ngươi có nghĩ đến điều đó lâu chưa?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đương nhiên tại hạ đã dự liệu từ trước.

Hách Thụ Sơn hỏi:

- Nếu vậy thì tại sao người đem ít người như vậy?

- Thực tế tại hạ không mang ai theo tới nay cả.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ cười nhạt nói:

- Hàn Minh Chủ! Người quá cuồng ngạo, vì thế nên quyết định chủ quan dẫn đến sai lầm. Nếu ở vị trí người, lão phu sẽ chuẩn bị chu đáo chắc ăn hơn.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Không phải vì Hàn mỗ khinh suất. Nếu ta nói ra, có thể các vị không hài lòng cho lắm...

Chàng quét mắt nhìn đối phương, nói tiếp:

- Nếu hợp lực cả năm vị thì đối với Hàn mỗ vẫn chưa đủ phân lượng đâu!

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất đạo nhân trầm giọng:

- Hàn Tùng Linh! Trong đời đạo gia chưa thấy ai ngông cuồng như người.

Người ta nói tuổi trẻ khí thịnh không sai. Người có biết ở đây gồm những ai không?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Chân Nhất đạo trưởng! Người quá đề cao người mình đấy!

Tái Ngoại Du Long “Hừ” một tiếng nói:

- Trước mặt hai vị Kim Cương bản đạo và Quỷ Hỏa Nhạc lão ca tuy chưa đáng vào đâu nhưng chắc không đến nỗi thua kém người quá xa. Còn người đối với hai vị đó thì hắc hắc...

Quỷ Hỏa Nhạc Lương vốn trước nay thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Chân Nhất đạo nhân bỏ mặc mình mà chạy thoát khỏi tay Hàn Tùng Linh đã nuôi mối hận, tuy đi với nhau nhưng bằng mặt mà không bằng lòng.

Ở Quan Ngoại lão ta là nhân vật độc bá một phương, thấy Thái Ngoại Du Long hạ thấp mình so với bọn Tứ Đại Kim Cương tới mấy bậc thì nổi giận quát lên:

- Chân Nhất! Người bắt lời đi được không?

Tái Ngoại Du Long thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương tức giận vội bước lại gần, thấp giọng nói:

- Nhạc huynh, bản đạo thấy tên họ Hàn cuồng ngạo quá, đối với chúng ta thì không nói làm gì, nhưng còn trước mặt hai vị Kim Cương...

Quỷ Hỏa càng tức giận, quát lớn:

- Chẳng lẽ lão phu thấp hơn chúng?

Tái Ngoại Du Long ngơ ngác lùi lại nói:

- Chẳng lẽ bản đạo nói sai?

Quỷ Hỏa lạnh lùng đáp:

- Người muốn nói sai hay đúng mặc lòng, nhưng đừng vờ lão phu vào một bao với chúng!

Hai tên trong Tứ Đại Kim Cương thấy Quỷ Hỏa Nhạc Lương không phục mình đều tỏ ra khó chịu. Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ thì còn cố nhịn, nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn thì tức giận ra mặt.

Tái Ngoại Du Long nói:

- Bản đạo nói là thực tình.

Quỷ Hỏa quát lên:

- Người lấy tư cách gì mà dám cho đó là sự thực?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không nhịn được, liền chen lời:

- Các người đừng tranh chấp nữa! Ai không phục thì đưa bản lĩnh ra thử xem!

Hiển nhiên đó là lời khiêu khích với Quỷ Hỏa Nhạc Lương.

Lão quái này đã nộ khí đầy đầu, nghe câu đó chẳng khác gì thêm dầu vào lửa bước lên nói:

- Hách lão gia! Có phải người khiêu chiến với lão phu không?

Hách Thụ Sơn lạnh giọng hỏi:

- Người không phục ư?

- Lão phu không phục đấy! Người muốn gì?

Hách Thụ Sơn gằn giọng:

- Ta bắt người phải phục!

Quý Hỏa đưa bàn tay phải khắng khiu luồn vào ống tay trái. Nhưng chưa kịp lôi ra thì một đạo bạch quang lóe lên, từ sau lưng bổ xuống vai phải lão ta. Không ngờ Tái Ngoại Du Long bất ngờ hạ thủ từ phía sau. Quý Hỏa Nhạc Lương bị một kiếm phạt đứt nguyên cả cánh tay phải từ vai xuống, rú lên thảm thiết. Bị thương rất nặng, lại mất đi trọng tâm, Quý Hỏa Nhạc Lương không gượng nổi ngã gục xuống, số Độc Lân Hỏa vừa mới lấy ra chưa kịp xuất thủ thì bị trọng lượng toàn thân đè lên phát nổ làm cả người lão ta chìm đi trong đám hỏa quang.

Tái Ngoại Du Long, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và hai tên trong Tứ Đại Kim Cương vội lùi lại mấy bước, chứng kiến cảnh hạ trường bi thảm của một tên ma đầu lừng danh Quan Ngoại mấy chục năm nay thảm tử bởi chính ám khí tàn độc bá đạo của mình.

Nổi tức giận hoàn toàn tiêu biến, Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nhìn Tái Ngoại Du Long bằng ánh mắt tán thưởng.

Trái lại Khổ Diện Kim Cương lại nhìn lão ta, với giọng nói trách cứ:

- Đạo trưởng quên rằng đây là lúc chúng ta cần thêm bạn bớt thù hao sao?

Tái Ngoại Du Long bị trách, trong lòng rúng động phân bua:

- Bần đạo vì quá thời công phần không kiểm chế được nên nhất thời sơ suất tội thật đáng chết!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng! Với tuổi chúng ta thì đáng lẽ không dễ vì nóng giận mà mất đi sự kiểm chế, đúng không?

Tuy trong lòng bất an nhưng Tái Ngoại Du Long mặt không đổi sắc, tỏ vẻ bất bình hỏi:

- Chẳng lẽ Thường huynh cho là bần đạo có tư tâm?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vẫn truy bức:

- Đó là đạo trưởng tự nhận!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn vội dàn hòa:

- Lão tam hôm nay sao lại thế? Việc gì cũng hồ nghi là sao thế?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vẫn không bớt giận, sầm mặt nói:

- Lão tứ! Không phải là Thường mỗ đa nghi. Người đừng quên rằng trong giang hồ có nhiều người tự cho mình thanh cao, làm việc gì cũng đúng. Nhân đây ta lấy việc xét người một chút thôi.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam đã từng được Tái Ngoại Du Long cứu mạng, lúc này thấy mình nên có trách nhiệm bảo vệ ân nhân liền góp lời:

- Thường đại thúc! Chân Nhất đạo trưởng không có tâm ý gì đâu tiểu điệt có thể bảo đảm.

Nào ngờ Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ trừng mắt nói:

- Người chỉ là một hài tử, biết gì?

- Thường đại thúc! Ít ra tiểu điệt gần gũi Chân Nhất đạo trưởng lâu hơn. Mặt khác tiểu điệt không phải đứa trẻ lên ba đến nỗi không biết phân biệt thật giả. Làm sao đại thúc biết tiểu điệt không hiểu?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ được chủ nhân Tam Phật Đài giao cho việc trông nom Dịch Tinh Nam từ nhỏ tới lớn nên tự coi mình là trưởng bối, thấy hấn cãi lời liền hỏi:

- Người tự coi mình là đã trưởng thành, đúng không?

Cậy thế là đại thiếu chủ Tam Phật Đài, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không chút sợ hãi đáp:

- Trước mặt đại thúc, tiểu điệt không dám coi mình lớn. Nhưng nhớ rõ cuộc chiến ở Ma Thiên Lãnh, nếu không có Chân Nhất đạo trưởng thì tiểu điệt không còn sống đến ngày hôm nay. Thường đại thúc không hướng mục tiêu vào đại địch trước mắt mà bắt lỗi người mình, tiểu điệt không thể không lên tiếng.

Thấy đại thiếu chủ can thiệp, Tái Ngoại Du Long tin chắc Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ không làm gì mình được liền làm ra vẻ nhẫn nhục nói:

- Dịch công tử! Xin đừng nói nữa! Thường huynh cũng chỉ là vì muốn tốt cho bốn bang mà thôi. Việc này chỉ trách bản đạo nhất thời thiếu suy xét nên xuất thủ quá nặng chính trong lúc cần người, giống như tự chặt tay mình. Vì thế mà Thường huynh hoài nghi bản đạo có tư tâm cũng không oan.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lại có quan điểm hoàn toàn khác Khổ

Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ, chỉ cho là Tái Ngoại Du Long muốn lấy lòng để tiến thân mà thôi.

Thấy không nên kéo dài việc này, hấn xua tay nói:

- Thôi thôi! Đừng phân trần nữa! Quỷ Hỏa chỉ là một tên hữu dũng vô mưu, ngoài chút ám khí ra chẳng có bản lĩnh gì đáng kể, có hấn hay không chẳng đáng là bao. Lão tam, bây giờ chúng ta chuẩn bị chính sự đi!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nghe Dịch Tinh Nam nói Chân Nhất cứu mạng mình thì nổi nghi vấn đã giảm đi quá nửa, thấy Hách Thụ Sơn góp thêm lời đành hạ giọng:

- Xem ra lão phu đa nghi rồi.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nói:

- Lão tam! Từ đầu đã thế rồi mà! Trong Tam Phật Đài huynh đệ chúng ta địa vị tuy cao, nhưng lão ca cứ nghĩ xem chúng ta sao bằng được Tinh Nam? Nếu Tái Ngoại Du Long có lòng nào thì đâu chờ đứng trước mặt chúng ta mới để lộ ra?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói:

- Thôi được! Lão tứ, ta nhận sai rồi. Đừng nói nữa!

Trong khi quân tặc tranh chấp, Hàn Tùng Linh cố giải thích xem hành động của Tái Ngoại Du Long nhằm mục đích gì. Chàng có suy nghĩ như Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ. Bởi vì một nhân vật danh đã không nhỏ như Tái Ngoại Du Long, khi hành động không thể khinh xuất mà không nghĩ đến hậu quả, huống chi lúc đó lão không có xung đột trực tiếp với Quỷ Hỏa.

Tuy nhiên chàng không bận tâm nhiều đến việc đó mà nhanh chóng kết thúc việc ở đây để tới Bạch Vân Trang phối hợp với Tuyệt Cái và Yến Hành Vân đối phó với Hoàn Đào Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên.

Chờ chúng tranh luận xong, chàng liền hỏi:

- Các vị để Hàn mỗ chờ bao lâu nữa?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu đề nghị chúng ta bắt đầu.

Chàng nhún vai cho con chim anh vũ bay lên rồi hỏi:

- Các vị xuất thủ cùng một lúc hay vị nào vào trước?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nhìn Tái Ngoại Du Long hỏi:

- Theo đạo trưởng thì trong chúng ta ai nên xuất thủ trước?

Tái Ngoại Du Long thấy Thường Niệm Tổ bức bách mình trong lòng rất lo lắng,

nhưng thời gian không cho phép nghĩ ngợi nhiều, vì tên này đã có thành kiến, nếu không khéo hẳn sẽ nhận ra âm mưu ngay, nên lấy vẻ điềm tĩnh đáp:

- Bản đạo nguyện ý lĩnh giáo tuyệt học của Hàn Minh Chủ trước.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ chột bước lên trước mặt Tái Ngoại Du Long ngăn lại nói:

- Khoan đã! Đạo trưởng có tự tin mình địch nổi Hàn Tùng Linh không?

Tái Ngoại Du Long lắc đầu đáp:

- Bản đạo tự biết mình không có bản lĩnh như thế.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ hỏi:

- Nếu vậy sao người tình nguyện xuất chiến?

Tái Ngoại Du Long cười khổ đáp:

- Nếu bản đạo không xuất chiến, tất Thường huynh khẳng định bản đạo hai lòng.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ sầm mặt nói:

- Đạo trưởng ăn nói nên khách khí một chút!

Tái Ngoại Du Long lạnh lùng đáp:

- Thường Niệm Tổ! Bản đạo tự biết công lực không bằng người. Nhưng danh vọng và địa vị của Khổ Diện Kim Cương người trong võ lâm thì không tư cách để Tái Ngoại Du Long phải cúi đầu đầu. Bản đạo khuyên người nên bớt hò hét, tự cho mình là nhân vật cái thế đi!

Tới đó “Hừ” một tiếng nói:

- Đây không phải là nơi biết dụng người, ắt chỗ khác trọng dụng. Bản đạo cáo từ!

Khổ Diện Kim Cương chột cười to một tràng nói:

- Đạo trưởng hãy khoan! Thường mỗ bây giờ hoàn toàn tin người. Lão phu vừa mới làm thế, thực ra có khổ tâm bất đắc dĩ. Việc thất bại ở Thúy Tùng Viên bắt buộc lão phu phải thận trọng. Xin đạo trưởng mở lượng hải hà.

Thực ra Tái Ngoại Du Long không có ý định bỏ đi, nghe nói quay lại lạnh lùng đáp:

- Thường huynh chớ nên quá khiêm nhường như vậy. Sau này chừ cần đừng quá bức ép là bản đạo cảm kích lắm rồi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nói:

- Sau này Thường mỗ quyết không nghi ngờ đạo trưởng nữa.

Hàn Tùng Linh sốt ruột hỏi:

- Bốn vị kéo dài thời gian đến bao lâu?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bước lên hùng hổ nói:

- Nếu người đã nóng lòng muốn chết thì lão phu sẵn lòng chiều ý người!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn cũng bước lên định liên thủ với tam ca. Nhưng Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lắc đầu nói:

- Lão tứ! Người hãy lùi ra chờ một chút, với thân phận Tứ Đại Kim Cương dưới Tam Phật Đài, chúng ta đừng để mang tiếng lấy đồng hiệp ít.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn ngậm ngừng nói:

- Tam ca đừng coi thường hấn. Ngay cả Triệu Tông Nguyên cũng không thắng nổi...

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ vốn có thâm ý, thấy Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không hiểu đành nói thẳng ra:

- Lão tứ! Làm sao hôm nay người lại hồ đồ thế?

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Hách bằng hữu! Thường Niệm Tổ muốn các người dùng đấu pháp luân xa chiến, vừa hiệu quả vừa không mang tiếng lấy đồng thắng ít. Chẳng lẽ người không hiểu ra?

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bị đối phương bóc trần âm mưu, cười thâm trầm nói:

- Tiểu bối! Xem ra ngươi rất thông minh. Nhưng việc bây giờ đã không có gì quan trọng nữa.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đúng vậy! Bởi vì bốn vị dù dùng chiến thuật luân xa chiến hay liên thủ xông vào cùng một lúc thì kết cục vẫn như nhau thôi. Thường Niệm Tổ! Trước khi động thủ, Hàn mỗ trịnh trọng khuyên ngươi một câu, người ta chỉ chết một lần nên đừng mạo hiểm. Một mình ngươi không đủ cân lượng đâu!

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ rít lên:

- Lão phu cần thử xem có đủ cân lượng không.

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Bằng hữu! Tại hạ đang chờ ngươi.

Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ liền phi thân nhảy tới cách Hàn Tùng Linh bảy thước thì dừng lại, vận đủ lực đạo vào song chưởng đánh ra.

Nói là “dừng lại” nhưng thực ra đó là động tác liên hoàn. Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ lại xuất thủ rất nhanh nên từ khi hấn tung người, chỉ chớp mắt chưởng đã đánh tới cách ngực Hàn Tùng Linh nửa thước!

Lẽ ra đối với một cao thủ như Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ thì nửa thước đó chẳng nên nói làm gì, vì khoảng cách bảy tám thước chỉ trong nháy mắt là tới thì nửa thước gần như không tồn tại.

Mặt Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lộ vẻ đắc ý pha lẫn sự ghen tỵ, vì hẳn không còn cơ hội xuất thủ nữa, cũng có nghĩa là không lập được công đánh bại cường địch số một của Tam Phật Đài, trở thành nhân vật lừng danh khắp võ lâm.

Trên mặt Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam cũng biểu lộ nụ cười mãn ý.

Thế nhưng thực tế đã tồn tại khoảng cách nửa thước, trái lại còn là sự sai biệt rất lớn.

Khi chưởng của Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ còn cách ngực đối phương nửa thước thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra làm đất cát lẫn tuyết bay lên mù mịt làm bầu trời u tối hẳn đi.

Nụ cười trên mặt Phiên Thiên Ngọc Hồ và Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn lập tức tắt ngấm.

Trong khói bụi mịt mù, một hắc ảnh loạng choạng lùi lại mấy bước, sau đó một tia chớp trắng bay tới rồi loáng đi mất hút, hắc ảnh phát ra tiếng kêu quái dị rồi đổ ụp xuống.

Dịch Tinh Nam và Hách Thụ Sơn do linh cảm có sự chẳng lành, đều đứng ngây ra như pho tượng, chờ khói bụi tan đi để chứng thực linh cảm của mình.

Cuối cùng cảnh vật hiện rõ, Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ nằm giữa thông đạo không nhúc nhích, mắt mở trừng mắt hết sinh khí, mặt tái nhợt, giữa yết hầu có một lỗ thủng, tuy không có vết máu nhưng dễ dàng nhận thấy đó là vết kiếm chí mạng.

Đối với Dịch Tinh Nam và Hách Thụ Sơn thì vết thương đó còn đáng sợ hơn là thấy máu tuôn thành suối.

Không ai thấy Hàn Tùng Linh đánh lùi Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ như thế nào, càng không ai thấy chàng phát kiếm giết chết đối thủ ra sao. Khi nhìn lại thấy chàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ giống như trước đó bị Thường Niệm Tổ phát chưởng tới cách ngực nửa thước, bảo kiếm vẫn nằm yên trong vỏ.

Ảo ảnh?

Hay chỉ là giấc mơ?

Nhưng rõ ràng là việc Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ bị giết là hoàn toàn xác thực, vì thi thể hắc còn sờ sờ ra đó.

Đứng ngây người ra một hồi lâu, cuối cùng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn sực tỉnh, hít sâu vào một hơi để lấy dũng khí, mắt trừng trừng Hàn Tùng Linh quát lớn:

- Tiểu bối! Ngươi dùng yêu thuật!

Hàn Tùng Linh cười khinh khỉnh đáp:

- Hách Thụ Sơn! Vì ngươi nhìn không rõ hay vì quá sợ hãi nên thần hồn nát thần tính mà không biết suy xét?

- Cơn cuồng nộ nổi lên làm Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn quên mất võ công mình không bằng lão tam, nghĩa là không phải địch thủ của Hàn Tùng Linh.

Lão gầm lên như thú dữ, chồm tới vung song chưởng đánh ra tới tấp, chỉ chớp mắt phát liền mười mấy chiêu, chưởng sau hiểm độc hơn, uy mãnh hơn

chưởng trước.

Quả nhiên chưởng pháp của Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn rất lợi hại, nửa thực nửa ảo, thực ảo khó phân, tất cả nhằm vào yếu huyệt chàng muốn hại.

Hơn nữa, mỗi chưởng phát ra đều thấp thoáng luồng khói xanh, chứng tỏ là độc chưởng. Hàn Tùng Linh dùng bộ pháp tránh đi, chưa vội hoàn thủ.

Biết không dễ gì đắc thủ, nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn hy vọng tăng cường công kích sẽ làm đối phương đối phó không có cơ hội phản kích, tạo điều kiện cho Dịch Tinh Nam và Nhân Nhất đạo nhân liên thủ sẽ có cơ hội may tiêu diệt được đối phương, nên càng ra sức tấn công.

Hàn Tùng Linh vẫn tiếp tục lùi lại tránh chiêu.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn chợt có ý nghĩ đối phương chẳng có bản lĩnh gì đáng sợ, vừa rồi chỉ dùng thủ thuật tà môn nào đó, lợi dụng Khổ Diện Kim Cương Thường Niệm Tổ không đề phòng nên ám toán mà đắc thủ thôi.

Nghĩ thế hẳn càng đánh càng tự tin, chiêu thức phát ra càng hung mãnh hơn.

Mắt chăm chú nhìn vào trường đấu, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam hỏi:

- Đạo trưởng xem thắng bại thế nào? Có cần trợ giúp Hách đại thúc một tay không?

Tái Ngoại Du Long lắc đầu đáp:

- Dịch công tử, theo ý bản đạo thì chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây tìm cứu viện là hơn.

Dịch Tinh Nam ngạc nhiên hỏi:

- Đạo trưởng cho rằng Hách đại thúc không địch nổi Hàn Tùng Linh hay sao?

- Chẳng những không địch nổi mà dù có thêm hai chúng ta cũng chỉ mất thêm hai mạng người vô ích mà thôi. Vì thế cần phải đi ngay.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam nhíu mày nói:

- Nhưng hiện giờ Hách đại thúc đang chiếm thượng phong kia mà?

Tái Ngoại Du Long nói:

- Hàn Tùng Linh không phản kích vì lý do gì bản đạo không đoán ra, nhưng

mặc dù chiếm thượng phong, Hách Thụ Sơn hoàn toàn không uy hiếp đối phương được. Võ công vị này không hơn Thường Niệm Tổ, chỉ cần Hàn Tùng Linh phản kích, chỉ e chưa tới vài chiêu, Hách Thụ Sơn khó lòng kháng cự được.

Dịch Tinh Nam nói:

- Cho dù đạo trưởng đoán trúng, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ mặc Hách đại thúc mà đi?

Tái Ngoại Du Long có kế hoạch của mình, muốn tách Tam Phật Đài ra từng người dẫn tới đây để Hàn Tùng Linh có cơ hội hạ thủ lần lượt từng tên một sẽ chắc thắng hơn.

Thấy Dịch Tinh Nam đã do dự, lão liền nói:

- Dịch công tử, trong trường hợp này cần tỉnh táo cần nhắc lợi hại cho kỹ.

Tam Phật Đài mất đi cao thủ như Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn đúng là tổn thất lớn, nhưng điều đó không thể cứu vãn, trái lại nếu chần chừ sẽ chịu tổn thất lớn hơn.

Dịch Tinh Nam hiểu ý đối phương nói tổn thất lớn hơn là mình có thể gặp nguy hiểm nên chú ý nghe.

Tái Ngoại Du Long nói tiếp:

- Việc duy nhất chúng ta nên làm bây giờ là nhanh chóng đến Bạch Vân Trang báo cho Tam Phật gia tới đây. Trước khi Hàn Tùng Linh kịp tụ hội với đồng bọn hấn, trong đó có nhân vật rất nguy hiểm là Yến Hành Vân, phải tìm mọi biện pháp giết đi. Nếu không để chúng tụ hội với nhau, đối với chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm.

Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam không phản đối nữa, liền nói:

- Nếu vậy chúng ta đi thôi!

Tái Ngoại Du Long thấy đối phương trúng kế, gật đầu đáp:

- Phải. Nhưng Dịch công tử hãy lưu ý khi gặp Tam Phật gia thì kiến nghị tăng thêm người. Vì Hàn Tùng Linh tuy trẻ tuổi nhưng rất lợi hại, không dễ đối phó đâu.

Dịch Tinh Nam nói:

- Đạo trưởng còn chưa biết tính khí Tam Phật gia. Nếu kiến nghị mang thêm

người, nhất định chúng ta sẽ bị mắng.

Tái Ngoại Du Long nghe nói bụng mừng thầm, nhưng không để lộ ra mặt, thấp giọng nói:

- Dịch công tử! Đã không còn cách nào khác thì chỉ còn biết nghe theo mệnh trời thôi. Chúng ta đi!

Nói xong kéo Dịch Tinh Nam lao xuống núi, chốc lát khuất sau khúc ngoặt.

Thấy hai người này vừa đi, Hàn Tùng Linh liền nổi sát cơ, lạnh giọng nói:

- Hách Thụ Sơn! Mạng người giữ được tới bây giờ là quá nhiều. Hãy kết thúc thôi.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn đã ra sức tấn công năm sáu mươi chiêu mà không làm gì được đối phương, sự tin không còn nữa. Hắn dừng tay lùi lại nhìn quanh, không thấy Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long đâu, mặt bỗng tái đi.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Đừng hy vọng chúng cứu mạng nữa. Hai tên đó đã chạy xa rồi. Chúng thông minh hơn người, biết ở lại chỉ góp thêm hai mạng mà thôi.

Tuy biết lâm vào cảnh tuyệt vọng, Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn không biết làm gì hơn lại xông vào tấn công.

Hàn Tùng Linh vẫn chưa hoàn thủ, lách người nhẹ nhàng tránh chiêu, cười nói:

- Người có biết chúng chạy đi đâu không? Tìm tam chủ nhân người tới Tỉnh Tâm Bình này đây!

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói dừng lại, nhìn chàng bán tín bán nghi hỏi:

- Sao người biết?

Dù sao thì lời chàng làm trong đầu hẳn lóe lên hy vọng.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Người chớ vội mừng! Chúng tìm Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới đây không phải để cứu người đâu, vì chúng nó có mọc cánh bay cũng không kịp.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn chột hỏi:

- Vì sao người không đuổi theo chúng?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Chúng làm như thế là giúp Hàn mỗ, đuổi theo làm gì?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn hỏi:

- Người muốn nói chúng bỏ đi để tạo cơ hội cho người giết ta?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Hách Thụ Sơn! Người tự đánh giá mình quá cao đấy! Dù có thêm hai người đó, người cũng mất mạng như thường. Dịch Tinh Nam và Tái Ngoại Du Long biết rõ điều này.

- Vậy chúng giúp người?

- Vì chúng sẽ dẫn Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên tới đây.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nghe nói thế, trong lòng bỗng chấn động,

Thốt lên:

- Chẳng lẽ...

Nhưng “chẳng lẽ” thế nào hấn không nói tiếp nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Người nghĩ đúng. Nhưng Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam thì không có khả năng phản bội Tam Phật Đài. Chỉ là hấn tin vào Chân Nhất đạo nhân, để lão điều khiển theo ý đồ của mình. Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên sẽ không biết đó là âm mưu đâu. Bây giờ thì người biết rõ cả rồi chứ?

Ngũ Độc Kim Cương đứng ngây ra.

Hàn Tùng Linh bước lên nói:

- Hách Thụ Sơn, chúng ta tiếp tục thôi. Nói xong tả chưởng đưa lên.

Ngũ Độc Kim Cương vận toàn lực vào song chưởng chồm tới...

Mọi kỳ chiêu thức đều đã thi triển, bao nhiêu sức lực đã đưa ra hết mà vẫn chưa thắng được đối phương, bây giờ Ngũ Độc Kim Cương hy vọng gì vào chiêu

tối hậu đó? Không còn hy vọng gì cả, đó chỉ là phản ứng bản năng thôi. Lão tam đã bị giết. Tái Ngoại Du Long phản bội, trước tiên giết Quỷ Hỏa, bây giờ lừa dối Dịch Tinh Nam chạy đi bây giờ còn một mình hấn, có cơ may nào nữa?

Chẳng qua hấn chỉ muốn trút hận, hận Hàn Tùng Linh, hận Dịch Tinh Nam, hận Tái Ngoại Du Long và hận cả chính mình.

Giá như hấn tỉnh táo hơn, đừng mù quáng tin vào Tái Ngoại Du Long để lão tam giết tên tặc đạo đi, có thể tình hình bây giờ đã khác.

- Bình!

Sau tiếng nổ lòi độn, thân thể to lớn như con gấu của Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn bị bắn lên cao hai trượng rơi xuống trúng ngay gốc cây cổ tùng đập mạnh một cái nữa mới rủ xuống, máu mũi máu miệng trào ra chảy thành dòng theo thông đạo.

Nhưng Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn vẫn chưa chết. Hấn cố hết sức vịn gốc tùng ngồi lên, ngược đôi mắt đã không còn bao nhiêu sinh khí nhìn cừ nhân nói:

- Tên họ Hàn! Đừng đắc ý vội! Người sẽ không chiếm được chút ưu thế nào đâu.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- So với người thì sao?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn khó nhọc dùng tay áo quạt qua miệng đỏ lòm. Thở vào mấy hơi đáp:

- Bây giờ người khá hơn lão phu một chút. Nhưng sẽ nhận lấy kết cục còn bi thảm hơn ta.

- Hách bằng hữu, như thế là không còn hy vọng?

- Không sai! Lục phủ ngũ tạng lão phu đã dập nát, không hy vọng gì sống nổi. Nhưng có kẻ đồng hành với ta xuống Diêm Vương Điện.

- Hàn mỗ ư?

- Không sai!

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Hách Thụ Sơn, người cho là những ai bị Ngũ Độc Chưởng đánh trúng ắt sẽ

chết chứ gì?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn gượng nở một nụ cười đắc ý:

- Không sai. Người bây giờ mới nghĩ đến?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không. Hàn mỗ trước khi giao chiến với người đã tính đến vấn đề này.

- Nếu vậy thì lão phu tiếc thay cho người là đã quá khinh xuất.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hách bằng hữu, xin đa tạ lòng quan hoài của người, nhưng Hàn mỗ không trúng độc!

- Người... nói láo!

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh nói:

- Không đâu.

Chàng ngửa lòng bàn tay về phía đối phương hỏi:

- Người xem tại hạ có hiện tượng trúng độc không?

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn mở mắt to nhìn, thấy lòng bàn tay Hàn Tùng Linh chỉ một màu trắng hồng không có chút vết đen nào, hai mắt chợt trở nên dờ dẩn.

Bấy giờ Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân và Bạch Phong Công Chúa tới bên Hàn Tùng Linh.

Ngũ Độc Kim Cương Hách Thụ Sơn nhìn Âm Dương Phán ráng sức nói:

- Nguyễn lão nhi... người... tìm được... một trợ thủ... rất... tốt...

Nói chưa hết câu, hắt thở hắt ra một hơi cuối cùng, nghẹo đầu xuống, lưng rời khỏi gốc tùng ngã xuống mặt tuyết.

Âm Dương Phán lướt mắt nhìn ba tử thi rồi ngẩng nhìn Hàn Tùng Linh, thán phục nói:

- Hàn Minh Chủ võ nghệ thật cao cường!

- Tiên bối quá khen!

Chàng dẫn hai người lên Tĩnh Tâm Bình chỉ tay xuống Bạch Sa Bãi nói:

- Nguyễn tiên bối! Phùng cô nương đang đợi tiên bối dưới bãi, hãy xuống đó đưa cô ấy đi.

Âm Dương Phán chấp tay nói:

- Hàn Minh Chủ, đại ân không thể dùng lời cảm tạ, lão phu chỉ xin bày tỏ chút lòng cảm kích. Không biết Minh Chủ có cần lão phu tham gia việc gì không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Nguyễn tiên bối và Phùng cô nương không can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ, vì thế văn bối không muốn phiền đến hai vị.

- Hàn Minh Chủ nghĩ thế chẳng hóa ra coi chúng tôi như người ngoài hay sao?

- Nguyễn tiên bối, Hàn Tùng Linh tính tình bộc trực không thích quanh co, nếu có gì không phải xin lão nhân gia bỏ qua cho. Việc của văn bối người khác không thể giúp được, đặc biệt là tiên bối cùng Phùng cô nương.

Âm Dương Phán nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

Hàn Tùng Linh nghiêm nghị nói:

- Bước đường trong giang hồ đầy gió tanh mưa máu. Văn bối không muốn lôi kéo hai vị vào chuyện thị phi không bao giờ chấm dứt. Đó là lời xuất phát từ đáy lòng. Bây giờ tiên bối hãy đi đi, có lẽ Phùng cô nương chờ lâu đã sốt ruột. Nếu sau này có duyên, chúng ta sẽ gặp lại. Bây giờ thì xin từ biệt.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân quả tình không muốn can dự vào chuyện thị phi trong giang hồ. Nhưng lão không ngờ Hàn Tùng Linh đã nhìn rõ ra nội tâm mình, lúng túng cười nói:

- Cung kính không bằng tòng mệnh, lão phu xin cáo tử. Mối ân tình hôm nay lão phu xin ghi khắc không bao giờ quên.

Nói xong bước tới bờ vách đá, nhìn xuống chân vách đá cao bốn mươi trượng, tự tin mình đủ khả năng nhảy xuống đó.

Nghĩ tới sự an nguy của Phùng Quân Nghi, lão không nghĩ ngợi lâu, chọn bãi cát giữa Bạch Sa Bãi tung mình nhảy xuống.

Có vẻ như khinh công của Âm Dương Phán không được cao minh cho lắm,

khi tiếp đất không giữ được trầm ổn ngã quy xuống, chút nữa thì lăn xuống sông.

Lão tự rửa mình:

- Thật là đáng hổ thẹn!

Một lúc phải dít đứng lên đưa mắt nhìn quanh không thấy bóng dáng Phùng Quân Nghi đâu cả, trong lòng phát hoảng chạy nháo nhào khắp bãi, vừa chạy vừa gọi:

- Quân Nghi! Quân Nghi! Con ở đâu?

Giữa một bãi nham thạch cách bấy tám trượng có tiếng Phùng Quân Nghi đáp:

- Con ở đây!

Âm Dương Phán mừng rơn, chạy bổ tới.

Đưa mắt nhìn nghĩa nữ thấy hoàn toàn lạnh lặn, lão thở dài một hơi nói:

- Con không sao chứ? Chờ ở đây có lâu không?

Phùng Quân Nghi đáp:

- Được một lúc rồi.

Nàng hỏi:

- Hàn Tùng Linh đi rồi ư?

Âm Dương Phán nghĩ thầm:

- Làm sao hôm nay có chột quan tâm đến người ta vậy chứ? Trước đây có bao giờ thế đâu?

Nhưng nghĩ lại đây là mối ân tình lớn, quan tâm đến ân nhân một chút cũng không sao, lão không nói gì gật đầu đáp:

- Đi rồi.

Phùng Quân Nghi hỏi:

- Hấn có nói gì không?

Âm Dương Phán ngạc nhiên hỏi:

- Hấn có nói gì đâu?

Phùng Quân Nghi nhú mày hỏi:

- Chẳng lẽ không nói gì cả?

Âm Dương Phán chột “À!” một tiếng nói:

- Phải rồi. Trước khi xuống đây ta đã hỏi có cần chúng ta giúp đỡ gì không, nhưng hắn từ chối.

Phùng Quân Nghi chột hỏi:

- Nghĩa phụ có nhận xét Hàn Tùng Linh thế nào?

Âm Dương Phán ngắt người ra một lúc mới trả lời:

- À... Hàn Tùng Linh võ công xuất chúng, trí tuệ hơn người, nhưng so với con thì vẫn kém một bậc.

Phùng Quân Nghi lắc đầu:

- Hài nhi không nghĩ thế!

Âm Dương Phán càng kinh ngạc hỏi:

- Vì sao? Quân Nghi, xưa nay con có thềm để ai vào trong mắt đâu? Bỗng dưng hôm nay...

Phùng Quân Nghi trầm ngâm nói:

- Vì Hàn Tùng Linh là một thiếu niên tài trí bậc nhất thiên hạ, hơn hẳn mọi người.

- Chẳng lẽ tính cả con trong đó?

- Không sai, hài nhi cũng không bằng được.

Âm Dương Phán nghĩ thầm:

- Nha đầu tự coi mình là thông minh lỗi lạc, người khác đều là ngu muội vô tri, không biết hôm nay nó uống phải thuốc gì?

Phùng Quân Nghi nói tiếp:

- Thế mà hài nhi lại khinh thị hắn. Nói chung khinh thị người khác là sai lầm.

Cổ nhân nói “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”, câu đó hoàn toàn không sai. Hài nhi rất hối hận...

Âm Dương Phán trở mắt nhìn nghĩa nữ một lúc rồi chột cười nói:

- Quân Nghi, người đừng lo! Tuy nghĩa phụ chưa hiểu biết nhiều về Hàn Tùng Linh nhưng biết rằng hấn xứng là bậc chính nhân quân tử, không phải hạng người chấp nhất đâu.

Phùng Quân Nghi chột hỏi:

- Cha tưởng hài nhi sợ Hàn Tùng Linh hận mình?

Âm Dương Phán cười đáp:

- Với tài trí của con, cho dù hấn có hận cũng làm gì được chứ?

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói:

- Tài trí của hài nhi không bằng hấn. Hàn Tùng Linh lại có võ công cái thế.

Tuy nhiên dù hận, Hàn Tùng Linh cũng không thêm làm gì hài nhi đâu, chỉ làm hài nhi khổ tâm thôi.

Âm Dương Phán nói:

- Quân Nghi, ta thật không hiểu người.

Phùng Quân Nghi cười ảm đạm nói:

- Nghĩa phụ rất hiểu. Chỉ cho là không có khả năng mà thôi. Bởi vì hài nhi từ xưa nay rất cao ngạo.

Âm Dương Phán ngẩn người nhìn cô ta hỏi:

- Người định nói mình đã yêu Hàn Tùng Linh?

Phùng Quân Nghi lắc đầu:

- Còn chưa tới mức đó. Nhưng hài nhi hy vọng sau này sẽ tìm được một người có khuôn mẫu như thế.

Âm Dương Phán ngơ ngác nhìn nghĩa nữ như một người mới gặp lần đầu.

Phùng Quân Nghi hỏi:

- Nghĩa phụ ngạc nhiên lắm hay sao?

Âm Dương Phán lắc đầu, rồi lại gật đầu đáp:

- Quân Nghi, do lời nói và biểu hiện khác thường, ta nên đoán ra mới phải.

Nhưng lại nghĩ rằng điều đó hoàn toàn không có khả năng. Tuy nhiên đó là điều tốt. Bây giờ vẫn có thể tìm được hấn.

Phùng Quân Nghi hỏi:

- Hàn Tùng Linh vẫn còn trên Tịch Tâm Bình?

Âm Dương Phán lắc đầu:

- Hẳn đi rồi. Nhưng từ đây xuôi theo Nữ Nhi Hà nửa dặm có một con đường tắt cắt ngang thông đạo xuống Tịch Tâm Bình. Chúng ta sẽ bắt kịp Hàn Tùng Linh.

Phùng Quân Nghi nói:

- Không kịp đâu.

- Sao lại không? Thậm chí bây giờ hẳn vẫn còn ở trên đó.

Phùng Quân Nghi chột buông tiếng thở dài:

- Cũng có thể bắt gặp. Nhưng người ta nói “vô duyên đối diện bất tương phùng”, dù có gặp vẫn cứ không kịp.

Âm Dương Phán vẫn ngơ ngác nhìn cô ta nghĩ thầm:

- Trước đây Quân Nghi kiêu ngạo là thế, bây giờ lại trở lên thất vọng và tự ti. Một khi yêu người ta thay đổi lòng dạ thiệt nhanh!

Phùng Quân Nghi nói:

- Nghĩa phụ, chúng ta đi thôi.

Âm Dương Phán buột miệng hỏi?

- Đi đâu?

Phùng Quân Nghi hờ hững đáp:

- Chỉ cần rời khỏi chốn này, đi đâu cũng được.

Âm Dương Phán khẩn thiết nói:

- Quân Nghi, trước khi ta xuống đây, Hàn Tùng Linh từng nói nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Sau này bước đường giang hồ bao la, cơ hội không nhiều. Bây giờ có thể gặp được...

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói:

- Nghĩa phụ, hài nhi biết. Lão nhân nói hoàn toàn đúng. Nhưng dù sao đã không kịp nữa, có gặp lại cũng vô ích thôi. Chúng ta đi!

Chợt Âm Dương Phán nảy ra một ý, liền hỏi:

- Quân Nghi, bây giờ Hàn Tùng Linh đang cần chúng ta giúp đỡ, chúng ta có nên...

Phùng Quân Nghi ngắt lời:

- Nghĩa phụ định đi cứu thủ hạ của hắn hay sao?

Âm Dương Phán đáp:

- Đi trợ giúp bản thân Hàn Tùng Linh.

- Hắn không cần chúng ta giúp đâu. Hà nhi tin chắc Hàn Tùng Linh không đi đâu cả!

Âm Dương Phán ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế?

Phùng Quân Nghi đáp:

- Hắn ở Tĩnh Tâm Bình chờ lão tam trong Tam Phật Đài. Với võ công và cơ trí của Hàn Tùng Linh thì Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên không phải là địch thủ. Lão này tính tình tự cao tự đại, nhất định chuốc lấy bại vong. Chỉ sợ Phi Bằng Bang không địch nổi môn hạ của Cổ Tiêu Thiên.

Âm Dương Phán hỏi:

- Ý con là...

Phùng Quân Nghi đáp:

- Chúng ta đến giúp Phi Bằng Bang.

- Nhưng nếu quả thực Hàn Tùng Linh đang ở đây, chẳng lẽ chúng ta không nên gặp hắn?

- Bây giờ không nên.

Âm Dương Phán nghĩ ngợi hồi lâu một lúc rồi chợt cười to nói:

- Hô hô... Nha đầu! Người nghĩ thế là rất chu đáo. Chúng ta giúp huynh đệ của Hàn Tùng Linh, không có lý nào hắn lại hờ hững đối với chúng ta!

Phùng Quân Nghi lắc đầu nói:

- Nghĩa phụ nghĩ thế là sai rồi. Chúng ta giúp hắn không phải nhằm mục

đích đó. Hài nhi chỉ hy vọng vì Hàn Tùng Linh mà làm được một việc gì, coi như một phần đền đáp ân tình của hần và bớt ân hận.

Âm Dương Phán gật đầu:

- Thế cũng được, dù sao thì sau này có thêm hy vọng gặp lại hần.

Phùng Quân Nghi mơ màng nói:

- Có thể. Nhưng đó là chuyện mấy chục năm sau.

Âm Dương Phán ngơ ngác nói:

- Phùng Quân Nghi, người ta đâu có thể kiên định được lâu như thế?

Phùng Quân Nghi thở dài không đáp.

Âm Dương Phán lẩm bẩm:

- Đa tình cố tự không dư hận. Nha đầu, người bước theo vết chân của sư phụ người rồi!

Phùng Quân Nghi rầu giọng đáp:

- Có thể, chẳng lẽ bây giờ lão nhân gia vẫn còn oán hận gia sư?

Âm Dương Phán cười khở đáp:

- Quân Nghi, ta già rồi. Nỗi oán hận đã phai pha từ lâu. Nhưng người còn trẻ, không nên theo vết xe đổ của chúng ta.

Phùng Quân Nghi nói:

- Nghĩa phụ, hài nhi không phải là siêu nhân mà chỉ là một nữ nhi có máu thịt nên cũng sai lầm, thậm chí mê muội. Nghĩa phụ, chúng ta đừng bàn đến việc này nữa.

Âm Dương Phán buông tiếng thở dài nói:

- À! Trời nếu đa tình trời cũng lão, trăng như vô hận mãi không tròn! Chúng ta đi thôi.

Một già một trẻ, mỗi người đều mang tâm sự nặng nề rời Bạch Sa Bãi theo bờ Nữ Nhi Hà hướng xuống hạ du.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống dòng sông cuộn cuộn sóng.

- o O o -